Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

14 päivänä tammikuuta 2016*

Maatalous — Vientituki — Siipikarjanliha — Vientituen vahvistaminen nollaksi euroksi — Perusteluvelvollisuus — Komission mahdollisuus tyytyä vakiomuotoisiin perusteluihin — Komission tavanomainen käytäntö vientitukia vahvistettaessa — Asetuksen (EY) N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohta — Säädettyjen perusteiden luonne ei ole tyhjentävä

Asiassa T-549/13,

**Ranskan tasavalta**, asiamiehinään G. de Bergues, D. Colas ja C. Candat,

kantajana,

vastaan

**Euroopan komissio**, asiamiehinään D. Bianchi ja K. Skelly,

vastaajana,

ja jossa on kyse vaatimuksesta kumota siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 18.7.2013 annettu komission täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 689/2013 (EUVL L 196, s. 13),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Dittrich (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Schwarcz ja V. Tomljenović,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Bukšek Tomac,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.4.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

**tuomion**

## Asian tausta

1 Käsiteltävänä olevalla kanteella Ranskan tasavalta vaatii kumoamaan Euroopan komission antaman toimen, jolla viimeksi mainittu vahvisti vientitukien määrän nollaksi siipikarjanliha-alalla kolmen pakastettujen kokonaisten kanojen ryhmän osalta.

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

2 Vientitukia säätelevistä periaatteista säädetään maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä 22.10.2007 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1234/2007 (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) (EUVL L 299, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna.

3 Asetuksen N:o 1234/2007 III osan ”Kolmansien maiden kanssa käytävä kauppa” III luvussa ”Vienti” on II jakso ”Vientituet”, jossa säädetään mainituista tuista. Tämän asetuksen 162 artiklassa säädetään, että jotta vienti olisi maailmanmarkkinanoteerausten ja -hintojen perusteella mahdollista sekä SEUT 218 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvissa rajoissa, mainittujen noteerausten tai hintojen ja Euroopan unionin hintojen välinen erotus voidaan kattaa vientituella muun muassa siipikarjanliha-alaan kuuluvien tuotteiden osalta.

4 Asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 1 kohdan mukaan vientituki on samansuuruinen kaikkialla unionissa. Tämän artiklan 2 kohdan mukaan komissio vahvistaa vientituet, ja ne voidaan vahvistaa säännöllisin määräajoin tai tiettyjen tuotteiden osalta tarjouskilpailuilla. Tässä kohdassa säädetään myös, että tarjouskilpailulla vahvistettua tukea lukuun ottamatta luettelo tuotteista, joille myönnetään vientitukea, sekä vientitukien määrä on vahvistettava vähintään kerran kolmessa kuukaudessa.

5 Asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tiettyä tuotetta koskevia vientitukia vahvistettaessa on otettava huomioon yksi tai useampi seuraavista seikoista:

a) vallitseva tilanne ja kehitysnäkymät seuraavien seikkojen osalta:

— kyseisen tuotteen hinnat ja saatavuus yhteisön markkinoilla,

— kyseisen tuotteen hinnat maailmanmarkkinoilla;

b) yhteisen markkinajärjestelyn tavoitteet, joiden tarkoituksena on taata tasapaino markkinoilla sekä hintojen ja kaupan luonnollinen kehitys;

c) tarve välttää häiriöitä, jotka saattavat luoda pitkäaikaista epätasapainoa kysynnän ja tarjonnan välillä yhteisön markkinoilla;

d) suunnitellun viennin taloudelliset näkymät;

e) [SEUT 218] artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvat rajoitukset;

f) tarve säilyttää tasapaino yhteisöstä kolmansiin maihin jalostettuina tuotteina vietävien maatalouden perustuotteiden ja kolmansista maista tuotavien sisäiseen jalostukseen tarkoitettujen tuotteiden käytön välillä;

g) suotuisimmat kaupan pitämisen kustannukset ja kuljetuskustannukset yhteisön markkinoilta yhteisön satamiin tai muihin vientipaikkoihin, mukaan luettuina kuljetuskustannukset määrämaihin;

h) kysyntä yhteisön markkinoilla;

i) sianliha-, muna- ja siipikarjanliha-alojen osalta näiden alojen tuotteiden tuottamiseen yhteisössä tarvittavan rehuviljamäärän hintojen erotus yhteisön sisällä ja maailmanmarkkinoilla.”

6 Komissio on vahvistanut näiden sääntöjen mukaisesti säännöllisin määräajoin täytäntöönpanoasetuksilla vientituet siipikarjanliha-alalla.

7 Siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 17.6.2010 annetun komission asetuksen (EY) N:o 525/2010 (EUVL L 152, s. 5) antamisesta alkaen näiden tukien määrä on progressiivisesti alentunut kolmen pakastettujen kanojen ryhmän osalta. Vientitukia alennettiin aluksi 40 eurosta/100 kg 32,50 euroon/100 kg. Viimeksi mainittua määrää alennettiin, sen jälkeen kun se oli säilytetty kahdeksassa peräkkäisessä täytäntöönpanoasetuksessa ennallaan, 21,70 euroon/100 kg siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 18.10.2012 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 962/2012 (EUVL L 288, s. 6).

8 Uusi vientitukien alentaminen 10,85 euroon/100 kg kyseisten kolmen pakastettujen kanojen ryhmän osalta toteutettiin siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 17.1.2013 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 33/2013 (EUVL L 14, s. 15). Tämä määrä säilytettiin siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 18.4.2013 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 360/2013 (EUVL L 109, s. 27).

9 Siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 18.7.2013 annetulla täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 689/2013 (EUVL L 196, s. 13; jäljempänä riidanalainen asetus) komissio muun muassa vahvisti vientitukien määrän nollaksi kolmen pakastettujen kanojen ryhmän osalta, joiden koodit ovat 0207 12 10 99 00, 0207 12 90 9190 ja 0207 12 90 9990.

10 Kuuden muun tuotteen – etenkin kananpoikien – vientitukien määrää, joka ilmenee riidanalaisen asetuksen liitteestä ja joka oli vahvistettu nollaksi siipikarjanliha-alan vientitukien vahvistamisesta 20.10.2011 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 1056/2011 (EUVL L 276, s. 31), ei ole muutettu.

11 Riidanalaisen asetuksen liitteen mukaan vientituen kattamia määräpaikkoja ovat muun muassa Keski-idän maat.

12 Lisäksi riidanalaisella asetuksella kumottiin asetus N:o 360/2013, jolla oli siihen asti vahvistettu kyseisen alan vientitukien taso.

13 Riidanalaisen asetuksen johdanto-osan ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(1) Asetuksen (EY) N:o 1234/2007 162 artiklan 1 kohdassa säädetään, että mainitun asetuksen liitteessä I olevassa XX osassa lueteltujen tuotteiden maailmanmarkkinahintojen ja unionin markkinahintojen välinen ero voidaan kattaa vientituella.

(2) Siipikarjanlihamarkkinoiden nykytilanne huomioon ottaen vientituet olisi vahvistettava asetuksen (EY) N:o 1234/2007 162, 163, 164, 167 ja 169 artiklassa säädettyjen sääntöjen ja perusteiden mukaisesti.

(3) Asetuksen (EY) N:o 1234/2007 164 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tuki voi vaihdella määräpaikan mukaan, erityisesti jos maailmanmarkkinatilanne, tiettyjen markkinoiden erityisvaatimukset tai [SEUT 218] artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvat velvoitteet niin edellyttävät.”

## Menettely ja asianosaisten vaatimukset

14 Ranskan tasavalta nosti esillä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 14.10.2013 jättämällään kannekirjelmällä.

15 Unionin yleinen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi 2.5.1991 tehdyn unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisia vastaamaan kirjallisesti joihinkin kysymyksiin. Asianosaiset vastasivat tähän pyyntöön määräajassa.

16 Ranskan tasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen perusteettomana

— päättää oikeudenkäyntikuluista myöhemmin.

## Oikeudellinen arviointi

18 Ranskan tasavalta esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa määrätyn perusteluvelvollisuuden rikkomista ja toinen asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan rikkomista.

### 1. *Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa määrätyn perusteluvelvollisuuden rikkomista*

19 Ranskan tasavalta väittää, ettei komissio ole riidanalaisessa asetuksessa esittänyt päättelyään selkeästi ja yksiselitteisesti eikä näin ollen ole antanut mahdollisuutta niille, joita asia koskee, puolustaa oikeuksiaan eikä unionin yleiselle tuomioistuimelle harjoittaa valvontaansa. Sen mukaan komissiolla on velvollisuus nimenomaisesti selostaa päättelyään, koska riidanalaisella asetuksella on menty selvästi pidemmälle kuin aikaisemmilla asetuksilla.

20 Komissio riitauttaa Ranskan tasavallan väitteet.

*Perusteluvelvollisuutta koskeva oikeuskäytäntö*

21 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa edellytettyjen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimen luonteen mukaisia ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen unionin toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt, ja siten, että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden (ks. tuomio 15.4.1997, Irish Farmers Association ym., C-22/94, Kok., EU:C:1997:187, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, koska tutkittaessa sitä, ovatko toimen perustelut SEUT 296 artiklan toisen kohdan mukaisia, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 6.3.2003, Interporc v. komissio, C-41/00 P, Kok., EU:C:2003:125, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että perusteluvelvollisuuden laajuus riippuu siitä, minkälaisesta toimesta on kysymys; silloin kun kyseessä ovat yleisesti sovellettavat toimet, riittää, kun perusteluissa osoitetaan yhtäältä kokonaistilanne, joka johti toimen antamiseen, ja toisaalta ne yleiset tavoitteet, joihin toimella pyritään (ks. tuomio 9.9.2004, Espanja v. komissio, C-304/01, Kok., EU:C:2004:495, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

23 Lisäksi päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä (tuomio 1.12.1965, Schwarze, 16/65, Kok., EU:C:1965:117).

24 Lisäksi oikeuskäytännöstä johtuu, että päätös, joka on samansuuntainen vakiintuneen päätöskäytännön kanssa, voidaan perustella suppeasti, muun muassa viittaamalla kyseiseen käytäntöön (ks. tuomio 14.2.1990, Delacre ym. v. komissio, C-350/88, Kok., EU:C:1990:71, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 8.11.2001, Silos, C-228/99, Kok., EU:C:2001:599, 28 kohta). Edellä mainitussa tuomiossa Delacre ym. v. komissio (EU:C:1990:71, 19 kohta) todettiin, että käsiteltävän asian olosuhteissa riidanalaisessa päätöksessä tehty viittaus sovellettaviin oikeudellisiin perusteisiin täytti perusteluvaatimuksen, ja ettei kyseisen tuen määrän muuttamista verrattuna tiettyihin edeltäviin tarjouskilpailuihin pitänyt perustella erityisesti. Tämän tuomion 17 kohdassa todettiin, että tukien maksimimäärien vahvistaminen ”oli yhtenäinen menettely, joka toistu[i] noin joka viidestoista päivä ja jossa päätökset teht[iin] säännöstössä mainittujen nimenomaisten perusteiden nojalla, jotka asianosaiset piirit lisäksi tunsivat täysin ja jotka eivät ero[nneet] huomattavasti toisistaan niiden hyväksymistavan tai sisällön osalta”.

25 Oikeuskäytännöstä ilmenee sitä vastoin, että unionin viranomaisella on velvollisuus nimenomaisesti selvittää päättelynsä kulku silloin, kun päätös menee huomattavasti pidemmälle kuin aikaisemmat päätökset (ks. edellä 24 kohdassa mainittu tuomio Delacre ym. v. komissio, EU:C:1990:71, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio Silos, edellä 24 kohta, EU:C:2001:599, 28 kohta).

26 Edellä 24 kohdassa mainitussa tuomiossa Silos (EU:C:2001:599, 29 kohta), johon Ranskan tasavalta vetoaa, todettiin, etteivät asetuksen, jossa vilja-alan vientitukien määrä vahvistetaan nollaksi, perustelut täytä perusteluvelvollisuutta. Yhteisöjen tuomioistuin totesi, että tämän asetuksen perusteluissa, jotka ovat samanlaiset kuin aikaisemmassa asetuksessa, jolla komissio oli nostanut pääasian kohteena olevien tuotteiden vientituen määrän 74,93 ecuun tonnilta, ei ole esitetty mitään erityistä selitystä niistä syistä, joiden vuoksi komissio oli viikko tämän jälkimmäisen asetuksen antamisen jälkeen itse asiassa poistanut mainitut tuet vähentämällä niiden määrän nollaan ecuun tonnilta. Yhteisöjen tuomioistuin muun muassa totesi kyseisen tuomion 30 kohdassa, että pelkkiä viittauksia tuotteiden myyntimahdollisuuksiin ja -edellytyksiin maailmanmarkkinoilla, tarpeeseen välttää häiriöitä unionin markkinoilla ja viennin taloudellisiin seikkoihin ei voida, vastoin komission esittämää, pitää riittävinä perusteluina asetukselle, jolla poikettiin komission tavanomaisesta käytännöstä, jonka mukaan vientituen määrä vahvistetaan kyseisten tuotteiden yhtäältä unionin markkinoilla ja toisaalta maailmanmarkkinoilla vallitsevien hintojen välisen erotuksen perusteella.

27 On joka tapauksessa todettava, että edellä 23 kohdassa mainitun tuomion Schwarze (EU:C:1965:117) mukaisesta oikeuskäytännöstä johtuu, että maatalousalalla vakiomuotoisten perustelujen käyttäminen on tietyin edellytyksin hyväksyttävää.

28 Lisäksi edellä 24 kohdassa mainitusta tuomiosta Delacre ym. v. komissio (EU:C:1990:71, 15, 17 ja 19 kohta) ilmenee, että toimen perusteluissa oleva viittaus ”sovellettaviin oikeudellisiin perusteisiin” voi olla riittävä, jos tämä toimi on samansuuntainen vakiintuneen päätöskäytännön kanssa.

29 Kuten julkisasiamies Geelhoed totesi asiassa Silos antamansa ratkaisuehdotuksen (C-228/99, Kok., EU:C:2001:196) 52 kohdassa, tavanomaisena käytäntönä on pidettävä komission vakiintunutta käyttäytymistä olemassa olevan markkinatilanteen mukaisesti.

*Riidanalaisen asetuksen perustelujen riittävyys*

30 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että riidanalaisen asetuksen perustelut vastaavat vakiomuotoisia perusteluja. Kuten Ranskan tasavalta korostaa, nämä perustelut ovat samat kuin aikaisemmissa asetuksissa, joista yhdessä vientitukien määrä vahvistettiin 32,50 euroksi/100 kg, toisessa 21,70 euroksi/100 kg ja kolmannessa 10,85 euroksi/100 kg (ks. edellä 7 ja 8 kohta).

31 On todettava, että kun otetaan huomioon vientitukien määrän vahvistaminen säännöllisin määräajoin ja yhtenäinen menettely, jota soveltaen vastaavat asetukset hyväksytään, vakiomuotoiset perustelut ovat edellä 24 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti hyväksyttävä, jos komissio toimii tämän määrän vahvistaessaan tavanomaisen käytäntönsä mukaisesti. Ranskan tasavalta myöntää lisäksi kannekirjelmän 31 kohdassa, että riidanalainen asetus on samansuuntainen vakiintuneen päätöskäytännön kanssa ja että tällä perusteella se voidaan lähtökohtaisesti perustella suppeasti. Sen mukaan komissiolla on kuitenkin velvollisuus nimenomaisesti selostaa päättelyään, koska riidanalaisella asetuksella on menty selvästi pidemmälle kuin aikaisemmilla asetuksilla.

32 On siis tarkasteltava, onko komissio toiminut tavanomaisen käytäntönsä mukaisesti, kun se vahvisti vientitukien määrän riidanalaisessa asetuksessa.

Komission tavanomainen käytäntö

33 Vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen komissio selitti yksityiskohtaisesti riidanalaisen asetuksen antamishetkellä noudattamansa tavanomaisen käytännön vientitukien määrän vahvistamisessa siipikarjanliha-alalla.

34 Komissio totesi muun muassa, että sen tavanomaisena käytäntönä oli tehdä yhtäältä vientitukien määrän teoreettinen laskelma unionin markkinahintojen ja maailmanmarkkinahintojen välisen erotuksen perusteella ja toisaalta analyysi markkinatilanteesta.

35 Komissio totesi lisäksi, että kokonaisten pakastettujen kanojen osalta hinnanero lasketaan osaksi omakustannushinnan Ranskassa, laskettuna fob (free on board), ja myyntihinnan määräpaikassa (saatu maailmanmarkkinahinta), joka on toimijoiden välinen myyntihinta, välisen erotuksen ja osaksi omakustannushinnan Ranskassa, laskettuna fob, ja hinnan Brasiliassa, jos se on saatavilla ja päivitetty, välisen erotuksen nojalla.

36 Komissio esitti, että sen tekemä markkina-analyysi koostuu mahdollisimman täydellisestä kokoelmasta kyseisen alan taloudellisia tietoja, jotka sisältävät muun muassa keskimääräisen kanan viikkohinnan kehityksen unionissa, kanan hintojen muuttumisen prosentteina, soijanjyvien, maissin ja rehuvehnän noteeraukset, vaihtokurssit, perusainesosien hinnat, rehuseosten hintojen kehityksen, kanojen tuotannon ennusteet ja kanojen tuotannon sekä tuonnin ja viennin määrät.

37 Komissio totesi lisäksi, että kaikkien näiden seikkojen nojalla on mahdollista tehdä markkinatilanteesta kokonaisvaltaisia päätelmiä, jotka kattavat seuraavat tekijät: tuotannon määrän unionissa, siipikarjanlihan hinnan unionin markkinoilla, eurooppalaisten tuottajien marginaalit rehukustannuksiin nähden, viennin ja tuonnin tilanteen unionin markkinoilla mukaan lukien tuetun viennin, sekä kansainvälisten markkinoiden (Brasilia ja Yhdysvallat) tilanteen ja hinnat vaihtokurssit huomioon ottaen.

38 Komission toimittamien selitysten mukaan se johti vientituen määrän näiden kahden tekijän eli teoreettisen laskelman ja markkina-analyysin yhdistelmästä.

39 Edellä 24 kohdassa mainitusta tuomiosta Silos (EU:C:2001:599) tehtävistä päätelmistä ja erityisesti mainitun tuomion 30 kohdasta, jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi vilja-alasta, että komission tavanomaisen käytännön mukaan vientitukien määrä vahvistetaan kyseisten tuotteiden yhtäältä unionin markkinoilla ja toisaalta maailmanmarkkinoilla vallitsevien hintojen välisen erotuksen perusteella, komissio totesi, että se vahvisti vientitukien määrän tämän hintaeron ”perusteella” siinä mielessä, että viimeksi mainittu oli huomioon otettava seikka. Se totesi, ettei sen tavanomainen käytäntö ollut koskaan muodostunut pelkästään tämän seikan huomioon ottamisesta ja vientitukien vahvistamisesta unionin markkinahinnan ja maailmanmarkkinahinnan välisen erotuksen suuruiseksi, vaan että se oli aina ottanut huomioon muita perusteita sovellettavassa asetuksessa mainittujen vientitukien vahvistamiseksi.

40 Kun Ranskan tasavallalta tiedusteltiin tätä istunnossa, se ei riitauttanut sitä, että komission tavanomaisena käytäntönä oli yhtäältä tehdä vientitukien määrän teoreettinen laskema ja toisaalta analyysin markkinatilanteesta niiden selitysten mukaisesti, jotka komissio oli toimittanut vastauksena sille esitettyihin kirjallisiin kysymyksiin.

41 On siis tarkasteltava kysymystä siitä, onko komissio riidanalaisen asetuksen antaessaan poikennut kuvailemastaan tavanomaisesta käytännöstä. Nimittäin siinä tapauksessa, että komissio olisi poikennut riidanalaisen asetuksen antaessaan tavanomaisesta käytännöstään, sen riidanalaisessa asetuksessa käyttämät vakiomuotoiset perustelut eivät olisi riittäviä edellä 25 ja 26 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.

Kysymys siitä, onko komissio poikennut tavanomaisesta käytännöstään

42 Vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä esittämään kysymykseen Ranskan tasavalta ei ole riitauttanut sitä, että komissio oli nyt käsiteltävässä tapauksessa tehnyt yhtäältä teoreettisen laskelman vientitukien määrästä ja toisaalta analyysin markkinatilanteesta. Ranskan tasavalta ei riitauta sitä, että komissio on noudattanut muodolliselta kannalta tavanomaista käytäntöä vahvistaessaan vientitukien määrän riidanalaisessa asetuksessa.

43 Ranskan tasavalta tukeutuu kahteen seikkaan osoittaakseen, että riidanalainen asetus menee huomattavasti pidemmälle kuin aikaisemmat asetukset. Ensiksi se toteaa, että vientitukien määrän vahvistaminen nollaksi on uusi toimenpide kyseisten tuotteiden osalta. Toiseksi se väittää, että komissio rikkoi tavanomaista käytäntöään nojautumalla riidanalaisen asetuksen antaessaan sisäiseen ja kansainväliseen asiayhteyteen.

– Uutta toimenpidettä koskeva väite

44 Ranskan tasavalta väittää, että komissio poikkesi päätöskäytännöstään, koska vientitukien määrän vahvistaminen nollaksi kyseisten tuotteiden osalta on uusi toimenpide.

45 On kuitenkin todettava, ettei pelkästään se seikka, että tämä määrä on kyseisten tuotteiden osalta vahvistettu ensimmäisen kerran nollaksi, tarkoita automaattisesti sitä, että komissio on poikennut tavanomaisesta käytännöstään.

46 Vientitukien määrän muuttaminen on osa järjestelmää, jossa vientitukien määrä vahvistetaan säännöllisin määräajoin, minkä vuoksi samat perustelut voivat kattaa hyvin erilaisia vientitukien määriä.

47 On myös todettava komission tavoin, että alentamisen absoluuttinen määrä on ollut suuruudeltaan sama kuin kahdessa aikaisemmassa alentamisessa (32,50 eurosta/100 kg 21,70 euroon/100 kg ja tämän jälkeen 10,85 euroon/100 kg). Lisäksi muiden siipikarja-alan tuotteiden, erityisesti kannanpoikien, osalta vientitukien määrä oli jo vahvistettu nollaksi vuonna 2011.

48 Siltä osin kuin Ranskan tasavalta väittää, että vientitukien määrän vahvistaminen aikaisemmissa asetuksissa koski elävien eläinten luokkaan kuuluvia tuotteita, joita ei voida verrata siipikarjanlihaan, jonka vientitukien määrä vahvistettiin nollaksi riidanalaisessa asetuksessa, ja että aikaisemmat asetukset koskevat vientiä kaikkiin määräpaikkoihin paitsi Yhdysvaltoihin, on todettava, että nämä väitteet nojautuvat liian laajaan tulkintaan käsitteestä ”uusi toimenpide”. Ei voida katsoa, että jokaisella kerralla, kun vientituen määrä tietyn tuotteen ja tietyn määräpaikan osalta vahvistetaan ensimmäisen kerran nollaksi, on kyse uudesta toimenpiteestä. Siipikarja-alalle on luonteenomaista vientitukien määrän asteittainen aleneminen ja joidenkin tämän alan tuotteiden vientitukien määrä oli jo vahvistettu nollaksi.

49 Kuten komissio toteaa, vientitukien määrän vahvistamista nollaksi ei voida katsoa äkilliseksi. Mainittujen tukien määrän alentaminen 10,85 eurosta/100 kg nollaan euroon ei rakenteellisesti eroa aikaisemmista alentamisista 32,50 eurosta/100 kg 21,70 euroon/100 kg ja tämän jälkeen 10,85 euroon/100 kg.

50 Siltä osin kuin Ranskan tasavalta nojautuu edellä 24 kohdassa mainittuun tuomioon Silos (EU:C:2001:599), on todettava, että tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin ei ole nojautunut pelkästään vientituen määrän vahvistamiseen nollaksi todetessaan, että kyseisessä asetuksessa poiketaan komission tavanomaisesta käytännöstä, jossa vientitukien määrä vahvistetaan unionin markkinahinnan ja maailmanmarkkinahinnan välisen erotuksen perusteella. Yhteisöjen tuomioistuin tukeutui myös siihen seikkaan, että komissio oli vain viikko ennen kyseisessä asiassa kyseessä olevan asetuksen antamista nostanut vientitukien määrän 74,93 ecuun tuhannelta kilolta. Kyseisessä asiassa oli siis kyse äkillisestä vientitukien määrän alentamisesta, jota ei ilmeisesti voitu selittää markkinatilanteen muuttumisella.

51 Käsiteltävässä asiassa alentamista ei voida katsoa äkilliseksi, koska se vastaa vientitukien määrän asteittaista alentamista ja koska alentamisen absoluuttinen määrä vastaa aikaisempien alentamisten absoluuttista määrää.

52 Ranskan tasavalta on lisäksi myöntänyt suullisessa käsittelyssä, ettei vientitukien määrän vahvistamista nollaksi täydy erityisesti perustella, kun se määräytyi taloudellisten tietojen nojalla. On todettava, kuten toisen kanneperusteen ensimmäisen osan tarkastelusta ilmenee (ks. jäljempänä 87–142 kohta), että komissio oli voinut ilmeistä arviointivirhettä tekemättä katsoa, ettei markkinatilanteen nojalla ollut välttämätöntä vahvistaa vientitukien määrää positiiviseksi.

53 Edellä esitetystä johtuu, että on hylättävä Ranskan tasavallan väite ”uudesta” toimenpiteestä, joka menisi huomattavasti pidemmälle kuin aikaisemmat asetukset sen vuoksi, että tiettyjen tuotteiden vientitukien määrä on ensimmäisen kerran vahvistettu nollaksi.

– Sisäisen ja kansainvälisen asiayhteyden huomioon ottaminen

54 Ranskan tasavalta väittää, että komissio poikkesi tavanomaisesta käytännöstään, kun se riidanalaisen asetuksen antaessaan nojautui sisäiseen ja kansainväliseen asiayhteyteen eli näkökulmaan tulevasta uuden yhteisen maatalouspolitiikan (PAC) voimaantulosta sekä odotettavissa olevaan vientitukia koskevien kansainvälisten neuvottelujen päätökseen saattamiseen maailman kauppajärjestössä (WTO).

55 Komissio väittää, että sisäisen ja kansainvälisen asiayhteyden huomioon ottaminen ei tarkoita käytännön muuttamista, koska on kyse seikoista, jotka ovat osa yleistä asiayhteyttä ja jotka otetaan ja on otettava huomioon kaikessa vientitukien määrän vahvistamisessa asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan nojalla.

56 Viimeisestä toteamuksesta Ranskan tasavalta väittää, että komission päättely on epäjohdonmukainen, koska viimeksi mainittu väitti vastauskirjelmänsä 38 kohdassa, että sen on otettava huomioon sisäinen ja kansainvälinen asiayhteys, kun se taas väitti vastauskirjelmän 59 ja 61 kohdassa pelkästään, ettei asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa estetä näiden seikkojen huomioon ottamista.

57 On todettava, ettei komissiolla ole velvollisuutta ottaa huomioon WTO:ssa käynnissä olevia neuvotteluja tai poliittisten suuntaviivojen muutoksia sisältävien oikeudellisten tekstien valmistumista. Mikään ei nimittäin velvoita komissiota ottamaan vientitukien määrää vahvistettaessa huomioon sitä seikkaa, että WTO:ssa neuvotellaan tukien poistamisesta, niin kauan kuin nämä neuvottelut eivät ole johtaneet sitovan sopimuksen tekemiseen. Yhteisen maatalouspolitiikan kehityksestä on todettava, että vasta 17.12.2013 annettiin asetus, jota sovelletaan 1.1.2014 alkaen ja jossa säädettiin, että määrältään positiivisia vientitukia myönnetään vain kriisitapauksessa (ks. maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 992/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1037/2001 ja N:o 1234/2007 kumoamisesta 17.12.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 (EUVL L 347, s. 671) 196 artiklan 1 ja 3 kohta ja 232 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta). Komissiolla ei ollut velvollisuutta ottaa huomioon uusia poliittisia suuntaviivoja, kun se vahvisti vientitukien määrän, ennen 1.1.2014, jolloin kyseiset uudet säännökset tulivat voimaan.

58 Komissio oli kuitenkin voinut ottaa vientitukien määrän vahvistaessaan huomioon yhteisen maatalouspolitiikan tulevan kehityksen ja WTO:n neuvottelut, vaikka näistä seikoista ei nimenomaisesti säädetä asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa (ks. tarkemmin jäljempänä 143–158 kohta).

59 On kuitenkin tarkasteltava kysymystä siitä, pitääkö komission ottaessaan huomioon seikkoja, joista ei nimenomaisesti säädetä asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa, nimenomaisesti mainita nämä seikat sellaisen asetuksen perusteluissa, jolla vahvistetaan vientitukien määrä.

60 Tästä on todettava, että yleisesti sovellettavat toimet annetaan aina yleisessä poliittisessa ja taloudellisessa asiayhteydessä. Vaikka asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa säädetään nimenomaisesti tietyistä perusteista, jotka voidaan ottaa huomioon, asetuksen, jossa vahvistetaan vientitukien määrä, antaminen tapahtuu kuitenkin tällaisessa asiayhteydessä, jonka komissio voi tarvittaessa ottaa huomioon.

61 On todettava, ettei tätä yleistä asiayhteyttä ole aina tarpeen mainita asetuksen perusteluissa. Koska on nimittäin täysin normaalia, että komissio ottaa huomioon yleisen poliittisen ja taloudellisen asiayhteyden, pelkästään se seikka, että se tekee näin, ei tarkoita sen toimivan tavanomaisen käytäntönsä ulkopuolella. Lisäksi kyseiset toimijat yleensä tuntevat yleisen poliittisen ja taloudellisen asiayhteyden.

62 Komission käsiteltävässä asiassa huomioon ottamista seikoista on todettava erityisesti seuraavaa.

63 Ensiksi WTO:n neuvottelut vientitukien poistamisesta tai rajoittamisesta ovat osa yleistä asiayhteyttä, jota ei välttämättä tarvitse mainita sen asetuksen perusteluissa, jossa vahvistetaan vientitukien määrä.

64 Kun nimittäin vientitukijärjestelmää arvostellaan kansainvälisellä tasolla ja kun komissio on sopimuksen syntyessä sitoutunut poistamaan vientituet, on kyse seikasta, jolla voi olla vaikutus komission päätöksiin vientitukien määrää vahvistettaessa. On huomattava, että sopimuksen syntymistä edellyttävä sitoumus poistaa vientituet vuoden 2013 loppuun mennessä annettiin jo vuonna 2005 WTO:n Dohan neuvottelukierroksen yhteydessä.

65 Lisäksi kuten komissio toteaa, WTO:ssa käytävät neuvottelut ovat osa asiayhteyttä, jonka kyseiset toimijat tuntevat. On nimittäin luonnollista, että siipikarjan viennissä kolmansiin maihin aktiiviset toimijat seuraavat läheltä WTO:ssa käytäviä vientitukia koskevia neuvotteluja.

66 Tällaiset käynnissä olevat neuvottelut ovat osa yleistä asiayhteyttä, joka voi tehdä komissiosta pidättyväisemmän, kun se vahvistaa vientitukien määrän.

67 Koska on normaalia, että komissio ottaa huomioon yleisen asiayhteyden, käynnissä olevien menettelyjen huomioon ottaminen ei tarkoita sitä, että komissio poikkeaa tavanomaisesta käytännöstään.

68 Toiseksi tulevien poliittisten suuntaviivojen huomioon ottamisesta on todettava seuraavaa.

69 Yhteisen maatalouspolitiikan uudistaminen oli riidanalaisen asetuksen antamishetkellä poliittisen yhteisymmärryksen kohteena ja säädöksiä viimeisteltiin.

70 Tämän poliittisen yhteisymmärryksen mukaan määrältään positiivisia vientitukia piti myöntää pelkästään kriisitapauksessa (ks. tämän suuntaisen 20.12.2013 annetun asetuksen osalta edellä 57 kohta).

71 Poliittinen yhteisymmärrys yhteisen maatalouspolitiikan tulevista suuntaviivoista on osa yleistä poliittista ja taloudellista asiayhteyttä, jonka komissio voi ottaa huomioon. Mikäli voidaan ennustaa, että vientitukien määrä tullaan lähitulevaisuudessa vahvistamaan pysyvästi nollaksi lukuun ottamatta markkinoiden kriisitapausta, tämä voi saada komission alentamaan vientitukien määrää.

72 On lisäksi todettava, että tulevat poliittiset suuntaviivat ovat osa kyseisten toimijoiden tuntemaa yleistä asiayhteyttä.

73 WTO:ssa käytävien neuvottelujen ja tulevien poliittisten suuntaviivojen huomioon ottaminen ei siis edellyttänyt nimenomaista mainintaa riidanalaisen asetuksen perusteluissa, paitsi jos nämä seikat eivät olleet pelkästään osa yleistä poliittista ja taloudellista asiayhteyttä, joka otettiin huomioon vientitukia vahvistettaessa, vaan riidanalaisen asetuksen antamisen syy.

74 Käsiteltävässä asiassa Ranskan tasavalta myönsi suullisessa käsittelyssä, että komissio oli tehnyt laskelman vientitukien teoreettisesta määrästä. Toisen kanneperusteen arvioinnista ilmenee lisäksi, että komissio teki markkinatilanteen analyysin, jonka nojalla se oli voinut katsoa ilmeistä arviointivirhettä tekemättä, että markkinatilanne oli vakaa ja ettei ollut tarpeellista vahvistaa määrältään positiivisia vientitukia (ks. edellä 87–142 kohta).

75 Näissä olosuhteissa ei ole mitään syytä ajatella, että WTO:ssa käynnissä olevat neuvottelut ja tulevat poliittiset suuntaviivat olisivat olleet riidanalaisen asetuksen antamisen syy.

76 Komissio vahvisti suullisessa käsittelyssä, että vientitukien määrän vahvistaminen nollaksi pohjautui markkinatilanteen analyysiin, eivätkä WTO:ssa käynnissä olevat menettelyt tai yhteisen maatalouspolitiikan tulevat suuntaviivat olleet avainseikkoja tässä vahvistamisessa.

77 Ranskan tasavalta väitti suullisessa käsittelyssä, että komissio oli sivuuttanut taloudellisen analyysin kun se oli vahvistanut vientitukien määrän nollaksi noudattaakseen WTO:ssa käynnissä olevissa neuvotteluissa esittämäänsä kantaa, riippumatta taloudellisen analyysin tuloksesta.

78 Ranskan tasavalta ei ole kuitenkaan esittänyt perusteita, joiden nojalla tämä väittämä voitaisiin vahvistaa. Siitä Ranskan tasavallan väitteestä, että komissio olisi itse hyväksynyt kyseisen väittämän, on riittävää todeta, että viimeksi mainittu vain ilmoitti, että WTO:ssa käynnissä olevat neuvottelut ja yhteisen maatalouspolitiikan uudet suuntaviivat oli otettu huomioon riidanalaista asetusta annettaessa, mutta että se ei ollut koskaan väittänyt niiden olleen joko syy tai pääasiallinen tekijä vientitukien määrän vahvistamiselle nollaksi. Ranskan tasavallan väitteestä, jonka mukaan tuki on taloudelliselta kannalta välttämätön, on riittävää todeta, ettei tämä väite ole perusteltu, kuten toisen kanneperusteen ensimmäisen osan analysoinnista ilmenee. Pelkästään se seikka, että vientitukien määrän teoreettinen

laskelma on johtanut positiiviseen tulokseen, ei sulje pois sitä, että markkina-analyysi saa komission vahvistamaan vientitukien määrän nollaksi (ks. jäljempänä 94–99 kohta). Sen seikan, että teoreettisen laskelman tuloksen ja riidanalaisessa asetuksessa vahvistetun määrän välillä oli ero, nojalla ei siis voida katsoa, että WTO:ssa käynnissä olevat menettelyt tai yhteisen maatalouspolitiikan tulevat suuntaviivat ovat olleet pääasiallinen syy tai ratkaiseva seikka vientitukien määrän vahvistamiselle nollaksi.

79 Kaikesta edellä esitetystä johtuu, ettei komissio ole poikennut riidanalaisen asetuksen antaessaan tavanomaisesta käytännöstään ja että se on näin ollen voinut rajoittua vakiomuotoisten perustelujen esittämiseen edellä 24 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, ja ettei WTO:ssa käynnissä olevien neuvottelujen ja tulevien poliittisten suuntaviivojen huomioon ottaminen edellytä erityistä mainintaa riidanalaisen asetuksen perusteluissa.

Muut Ranskan tasavallan väitteet

80 Ranskan tasavalta moittii komissiota siitä, että se rajoittui luettelemaan seikat, joihin se asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohtaa soveltamalla on velvollinen nojautumaan vahvistaessaan vientitukien määrän, eikä tarkentanut, mihin näistä seikoista se erityisesti nojautui, eikä sitä arviointia, jonka se oli voinut niistä tehdä. Tästä on todettava, että komissio huomauttaa perustellusti, ettei sillä ole velvollisuutta luetteloida tärkeysjärjestyksessä niitä perusteita, joihin se on erityisesti perustanut päätöksensä, tai ilmoittaa, mitä tosiseikkoja koskevia olettamia se on käyttänyt analyysinsä tukena.

81 Ranskan tasavalta katsoo lisäksi, ettei komissio riidanalaisessa asetuksessa millään tavoin tarkentanut niitä seikkoja, joihin se oli perustanut arviointinsa, ja että tällaiset perustelut vastaavat perustelujen puuttumista.

82 On todettava, että edellä 24 kohdassa mainitun tuomion Delacre ym. v. komissio (EU:C:1990:71) 19 kohdasta ilmenee, että kun vakiomuotoiset perustelut ovat riittävät, koska komissio antaa kyseisen toimen vakiintuneen päätöskäytännön mukaisesti, kyseisessä toimessa oleva viittaus ”sovellettaviin oikeudellisiin perusteisiin” täyttää perusteluvelvollisuuden. Käsiteltävässä asiassa komissio mainitsi vientitukien vahvistamisessa sovellettavat oikeudelliset perusteet riidanalaisen asetuksen johdanto-osan perustelukappaleissa, erityisesti toisessa perustelukappaleessa.

83 Ranskan tasavalta väittää lisäksi, että tapauksissa, joissa unionin toimielimillä on laaja harkintavalta, unionin oikeusjärjestyksessä annettujen takeiden, muun muassa velvollisuuden perustella päätös riittävästi, noudattamisella hallinnollisissa menettelyissä on vieläkin perustavanlaatuisempi merkitys.

84 Tästä on riittävää todeta, että edellä 24 ja 28 kohdassa mainitut tuomiot, joiden mukaan komissio voi nojautua vakiomuotoisiin perusteluihin, kun se toimii vakiintuneen päätöskäytännön puitteissa, koskivat maatalouden alaan kuuluvia asioita. Tätä oikeuskäytäntöä ei siis voida kyseenalaistaa sillä perusteella, että komissiolla on tällä alalla yleensä suuri harkintavalta.

85 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisen asetuksen perustelut ovat riittävät. Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

2. *Toinen kanneperuste, joka liittyy asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan rikkomiseen*

86 Toinen peruste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen liittyy markkinatilannetta koskevaan ilmeiseen arviointivirheeseen ja toinen siihen, että komissio on selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat ottaessaan huomioon riidanalaista asetusta antaessaan seikkoja, joista ei säädetä asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa.

*Ensimmäinen osa, joka liittyy markkinatilannetta koskevaan ilmeiseen arviointivirheeseen*

87 Ranskan tasavalta väittää, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että markkinatilanne oikeuttaa vahvistamaan vientitukien määrän nollaksi siipikarjanliha-alalla.

88 Komissio riitauttaa Ranskan tasavallan väitteet.

89 Aluksi on huomattava, että unionin lainsäätäjällä on maatalouden alalla laaja harkintavalta, joka perustuu siihen, että sille on SEUT 40–SEUT 43 artiklassa annettu poliittisluonteisia tehtäviä. Valvoessaan toimenpiteen laillisuutta tuomioistuimen on näin ollen tutkittava ainoastaan, sisältyykö kyseessä olevaan toimenpiteeseen ilmeinen virhe, onko harkintavaltaa käytetty väärin tai onko kyseessä oleva viranomainen selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat (ks. tuomio 14.3.2013, Agrargenossenschaft Neuzelle, C-545/11, Kok., EU:C:2013:169, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Tietyt olettamat, joihin Ranskan tasavallan päättely perustuu

90 On todettava, että Ranskan tasavallan argumentaatio perustuu virheelliseen olettamaan vientitukien syystä.

91 Ranskan tasavalta väittää vastauskirjelmässään, että asetuksen N:o 1234/2007 162 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että vientitukien tarkoitus on kattaa erotus maailmanmarkkinanoteerausten tai -hintojen ja unionin hintojen välillä.

92 On kuitenkin todettava, että vientitukien tarkoituksena on mahdollistaa se, että unioni saa kaupaksi kyseisen tuotteen sisämarkkinoilla olevat ylijäämänsä kolmansiin maihin (ks. määräys 26.9.2013, Tilly-Sabco v. komissio, T-397/13 R, EU:T:2013:502, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vientitukijärjestelmän tarkoituksena ei ole tukea ketä tahansa viejää, vaan helpottaa tarvittaessa vientiä yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteiden, sellaisina kuin niistä määrätään SEUT 39 artiklassa, toteuttamiseksi eli muun muassa markkinoiden vakauttamiseksi ja maatalousväestön kohtuullisen elintason sekä kohtuullisten kuluttajahintojen takaamiseksi (em. määräys Tilly-Sabco v. komissio, EU:T:2013:502, 30 kohta).

93 Maailmanmarkkinanoteerausten tai -hintojen ja unionin hintojen välisen erotuksen kattaminen ei siis ole vientitukien tarkoitus vaan pelkästään keino, jonka avulla unioni voi myydä ylijäämänsä kolmansiin maihin muun muassa taatakseen markkinoidensa vakauden. Näin ollen asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädetään, että komissio voi ottaa huomioon ”yhteisen markkinajärjestelyn tavoitteet, joiden tarkoituksena on taata tasapaino markkinoilla sekä hintojen ja kaupan luonnollinen kehitys”.

94 Ranskan tasavallan argumentaatio perustuu lisäksi olettamaan, jonka mukaan kyseisen tuotteen hintojen kehitys unionissa ja maailmanmarkkinoilla on ensisijainen tekijä vientitukien vahvistamisessa.

95 Ranskan tasavalta lisäsi suullisessa käsittelyssä, että vientitukien määrän teoreettinen laskelma, joka perustuu unionin markkinahintojen ja maailmanmarkkinahintojen väliseen erotukseen, on ensisijainen tekijä vientitukien määrän vahvistamisessa, ja että teoreettisen laskelman mukaista vientitukien määrää voidaan pelkästään ”mukauttaa” markkinatilanteen analyysin nojalla. Se katsoo lisäksi, että pelkästään vakavan markkinakriisin tapauksessa markkina-analyysi menee teoreettisen laskelman tuloksen edelle. Sen mukaan markkina-analyysi voi aina ”muuttaa vähän” vientituen määrää, mutta ainoa tilanne, jossa komissio voi olla myöntämättä vientitukea, vaikka tuki on ”tarpeellinen”, on siipikarjanlihan vajaus unionin markkinoilla.

96 Nämä olettamat ovat kuitenkin virheellisiä. Asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan sanamuodon mukaan komission on nimittäin otettava huomioon ”yksi tai useampi” tässä säännöksessä säädetyistä seikoista. Tämän sanamuodon mukaan komissio voi myös nojautua pelkästään yhteen tässä säännöksessä säädetyistä seikoista. Tässä säännöksessä ei myöskään säädetä hierarkiasta näiden eri seikkojen välillä. Mikään ei sulje pois sitä, että komissio voi antaa erityisen merkityksen esimerkiksi asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan b alakohdassa olevalle seikalle eli ”yhteisen markkinajärjestelyn tavoitte[ille], joiden tarkoituksena on taata tasapaino markkinoilla sekä hintojen ja kaupan luonnollinen kehitys”. Komissio voi siis vientitukien määrän vahvistaessaan antaa enemmän merkitystä markkina-analyysin kuin teoreettisen laskelman tulokselle.

97 Ranskan tasavallan väitteelle, jonka mukaan markkinatilanteen analyysin nojalla voidaan pelkästään ”mukauttaa” laskelman tulosta, ei löydy tukea asetuksesta N:o 1234/2007. Sama koskee Ranskan tasavallan väitettä, jonka mukaan ainoa tilanne, jossa komissio voi olla myöntämättä tukea, vaikka tuki on ”tarpeellinen”, on siipikarjanlihan vajaus unionin markkinoilla.

98 On todettava, että kun Ranskan tasavalta viittaa tässä yhteydessä ”tarpeelliseen tukeen”, on kyse vientituen määrää koskevan teoreettisen laskelman tuloksesta. Tämä teoreettinen laskelma koskee pelkästään sitä kysymystä, onko määrältään positiivinen vientituki ”tarpeellinen” siipikarjanlihan viejille, jotta ne voisivat myydä tuotteitaan tukien kattamilla alueilla. Markkinatilanteen kokonaisvaltaisessa analyysissä komissiolla ei kuitenkaan ole velvollisuutta ottaa huomioon viejäyritysten erityistä tilannetta. Vaikka vientituki on ”tarpeellinen” viejille, jotta ne voivat myydä tuotteitaan, tämä ei tarkoita sitä, että olisi markkinoiden kokonaistilanne huomioon ottaen ”tarpeellista” vahvistaa määrältään positiivinen vientituki.

99 On mahdollista, että komissio voi markkinatilanteen analyysin nojalla katsoa, että unionin markkinatilanne on vakaa ja ettei ole tarpeellista vahvistaa vientitukien määrää positiiviseksi markkinoiden vakauttamisen ja maatalousväestön kohtuullisen elintason takaamiseksi. Tällaisessa tilanteessa komissio voi olla myöntämättä vientitukia tai vahvistaa niiden määrän nollaksi, vaikka vientitukien määrän teoreettisen laskelman tulos on positiivinen. Tämä ei rajoitu tilanteisiin, joissa unionin markkinoilla on vajausta siipikarjanlihasta tai vakava kriisi.

100 On analysoitava seikkoja, joihin komissio on tukeutunut vahvistaessaan vientitukien määrän nollaksi, kun otetaan huomioon sen tässä menettelyssä esittämät selitykset, ja tämän jälkeen tutkittava Ranskan tasavallan niiden perusteluidensa tueksi esittämiä konkreettisia väitteitä, joiden mukaan komissio on arvioinut markkinatilannetta ilmeisen virheellisesti.

Seikat, joihin komissio on tukeutunut vahvistaessaan vientitukien määrän nollaksi

101 Komissio totesi vastauskirjelmässään, että vahvistaessaan riidanalaisessa asetuksessa vientitukien määrän nollaksi se oli muun muassa ottanut huomioon seuraavat seikat:

— siipikarjanlihan hinnat sisämarkkinoilla olivat korkeat vakaan sisäisen kysynnän vuoksi

— tuottajien marginaalit rehukustannuksiin nähden olivat historiallisen keskiarvon yläpuolella huolimatta rehujen korkeasta hinnasta useiden kuukausien ajan; lisäksi viljojen kustannusten pitäisi laskea niiden saavutettua historialliset tasot;

— tuetun viennin määrä kasvoi jatkuvasti huolimatta kolmesta peräkkäisestä tukien määrän alentamisesta (7 % viitenä ensimmäisenä kuukautena vuonna 2013);

— siipikarjanlihan viennin määrä nousi (0,6 % määrältään ja 1 % arvoltaan viitenä ensimmäisenä kuukautena vuonna 2013), mukaan lukien tukia saamattomien tuotteiden viennin, joka muodosti suuren osan viennistä ja osoitti alan kilpailukykyä;

— markkinoiden kehitysnäkymät olivat hyvät ja eurooppalaisen siipikarjanlihan tuotannon oli ennustettu kasvavan 0,7 prosenttia sisämarkkinoiden ja kansainvälisten markkinoiden kysynnän kasvun vuoksi

— sitä vastoin kun otetaan huomioon korkeat kanan hinnat sisämarkkinoilla, korkeat rehukustannukset ja Brasilian realin (BRL) devalvaatio, hinnan erotus Brasiliasta peräisin olevaan siipikarjaan nähden arvioitiin 44,73 euroksi/100 kg;

— vaihtokurssin kehittyminen on otettu huomioon.

102 Komissio on lisäksi todennut, että kun otetaan huomioon markkinatilanne ja sen kehittyminen, vientituet eivät olleet tarpeellisia markkinoiden tasapainon takaamiseksi erityisesti unionissa, eivätkä hintojen luonnollisen kehityksen takaamiseksi.

103 Komission toimittamista selityksistä ilmenee, että vaikka vientitukien määrän teoreettisen laskelman tulos oli ollut positiivinen, se katsoi, että markkinatilanne unionissa oli vakaa ja ettei ollut tarpeellista vahvistaa määrältään positiivisia vientitukia markkinoiden vakauden ja hintojen luonnollisen kehityksen takaamiseksi. Se antoi näin ollen erityisen merkityksen asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan b alakohdassa olevalle perusteelle.

104 On todettava, että sellaiset seikat kuten hintojen nousu unionin markkinoilla, unionin tuottajien historiallista keskiarvoa suuremmat marginaalit ja viennin kasvu ovat seikkoja, joiden nojalla komissio oli voinut lähtökohtaisesti katsoa ilmeistä arviointivirhettä tekemättä, että tilanne unionin markkinoilla oli vakaa ja ettei ollut tarpeellista vahvistaa määrältään positiivista vientitukea markkinoiden vakauden takaamiseksi.

105 Näin ollen on tarkasteltava Ranskan tasavallan siitä, että komissio oli tehnyt ilmeisiä arviointivirheitä, esittämät konkreettiset väitteet.

Ranskan tasavallan esittämät konkreettiset väitteet, jotka koskevat markkinatilanteen ilmeisen virheellistä arviointia

106 Ranskan tasavalta väittää kyseisen tuotteen hintojen kehityksestä unionissa ja maailmanmarkkinoilla, että komission maatalouden yhteisen markkinajärjestelyn hallintokomitean 18.7.2013 pidetyssä kokouksessa sellaisen asiakirjan perusteella, jonka otsikkona on ”EU Market situation for poultry” (EU:n siipikarjan markkinatilanne; jäljempänä hallintokomitealle esitetty asiakirja) esittämä analyysi on ilmeisen virheellinen.

107 Ranskan tasavalta toteaa komission katsoneen, että siipikarjanlihan hinnat markkinoilla olivat nousseet. Se väittää, että näin tehdessään komissio ei ottanut huomioon muuttujaa, joka johtuu vaihtokurssista euron ja Yhdysvaltojen dollarin (USD) välillä, ja että tämän muuttujan huomioon ottaminen olisi saanut komission katsomaan, että siipikarjanlihan maailmanhinnat olivat kokonaisuutena tarkastellen pysyneet vakaina tai korkeintaan nousseet vain hyvin vähän.

108 Tästä Ranskan tasavalta toteaa, että siipikarjanlihan hinta maailmanmarkkinoilla nousi noin 185 USD:sta/100 kg 204 USD:iin/100 kg riidanalaisen asetuksen antamista edeltäneen vuoden aikana eli nousua oli 9,3 prosenttia, mutta että tämä nousu kompensoitiin suureksi osaksi euron vahvistumisella 6,5 prosenttia Yhdysvaltojen dollariin nähden samalla ajanjaksolla.

109 Ensiksi on todettava, että vaikka otetaan huomioon Ranskan tasavallan toimittamat luvut, ei vaikuta siltä, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen todetessaan hintojen nousseen maailmanmarkkinoilla. Ranskan tasavalta myöntää, että 9,3 prosentin hintojen nousu on ”suurelta osin” mutta ei kokonaan kompensoitu euron revalvoitumisella Yhdysvaltojen dollariin nähden. On todettava, että myös suhteellisen heikko nousu on nousu.

110 Toiseksi on todettava, että maailmanmarkkinahintoja koskevat luvut, joihin Ranskan tasavalta tukeutuu (nousu 185 USD:sta/100 kg 204 USD:iin/100 kg), vastaavat lukuja, jotka toimijat ovat ilmoittaneet komissiolle, kuten Ranskan tasavalta on vahvistanut vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä esittämään kysymykseen. On kyse myyntihinnasta määräpaikassa eli Keski-idässä. On siis kyse luvuista, jotka komissio otti huomioon vientitukien teoreettista määrää laskiessaan.

111 Ranskan tasavalta totesi suullisessa käsittelyssä, että komission suorittaman vientitukien määrän teoreettisen laskelman tulos vastasi sen tietojen mukaan lähes sitä lukua, johon kyseiset toimijat olivat päätyneet. Ranskan tasavalta ei siis väitä, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen teoreettisessa laskelmassa. Se ei varsinkaan väitä, että komissio olisi laskenut vientitukien teoreettisen määrän virheellisesti sen vuoksi, ettei vaihtokurssin muunteluja ollut otettu huomioon unionin markkinahintojen ja maailmanmarkkinahintojen vertailussa.

112 Ranskan tasavallan väitteestä, jonka mukaan komissio katsoi hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulla 18 olevien tietojen perusteella virheellisesti, että siipikarjanlihan hinnat olivat nousseet maailmanmarkkinoilla, on todettava seuraavaa.

113 Hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulla 18 osoitetaan hintojen kehitys unionin, Yhdysvaltojen ja Brasilian markkinoilla. Nämä hinnat on kaikki ilmaistu euroissa, mikä tarkoittaa sitä, että niissä otetaan huomioon Yhdysvaltojen dollarin ja Brasilian realin vaihtokurssin vaihteleminen euroon nähden.

114 On todettava, että hallintokomitealle esitetty asiakirja koskee etenkin markkinatilanteen analyysiä. Komissio ei ole markkinatilanteen analyysissä velvollinen ottamaan huomioon niiden yritysten erityistä tilannetta, jotka vievät kyseisiä vientituen kattamia tuotteita kyseisiin määräpaikkoihin, vaan se voi ottaa huomioon markkinoiden kokonaistilanteen.

115 Komission valinta olla esittämättä hallintokomitealle vientiä Keski-itään harjoittavien toimijoiden myyntihintoja johtuu siitä, että hallintokomitealle esitetyn asiakirjan tehtävänä ei ole selittää vientitukien määrän teoreettista laskelmaa, vaan etenkin esittää markkinatilanne. Ranskan tasavalta vahvisti unionin yleisen tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä tältä osin esittämään kysymykseen antamassaan vastauksessa, että se oli tietoinen komission käytännöstä säilyttää vientitukien määrän teoreettisen laskelman yksityiskohdat sekä tämän laskelman tulos sisäisenä tietona ja olla ilmoittamatta näitä seikkoja hallintokomitealle.

116 Ranskan tasavalta esitti suullisessa käsittelyssä kysymyksen siitä, miksi komissio ei esitä hallintokomitealle tietoja, joihin se perustaa vientitukien teoreettisen määrän laskelman, eikä tämän laskelman tulosta. Tästä on todettava, ettei Ranskan tasavalta ole esittänyt perustetta siitä, että hallintokomiteaa olisi johdettu harhaan olennaisen seikan suhteen komission laiminlyöntien vuoksi. Ranskan tasavalta ei myöskään väitä, että se itse tai muu jäsenvaltio olisi esittänyt kysymyksen teoreettisesta laskelmasta hallintokomitean kokouksessa ja että komissio olisi kieltäytynyt vastaamasta tähän kysymykseen.

117 Ranskan tasavalta väittää lisäksi, että siipikarjanlihan hintojen lasku Brasilian markkinoilla riidanalaisen asetuksen antamista edeltävän vuoden aikana – sellaisena kuin se ilmeni hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulla 18 olevista luvuista – on vaikuttanut huomattavasti voimakkaammin

maailmanmarkkinahintoihin kuin hintojen nousu Amerikan markkinoilla – sellaisena kuin myös se ilmeni tällä samalla sivulla olevista luvuista –, minkä vuoksi siipikarjanlihan maailmanmarkkinahinnat eivät olleet nousseet riidanalaisen asetuksen antamista edeltäneen vuoden aikana.

118 Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Vaikka pitää paikkansa, että Brasilian hinnat on otettu huomioon vientitukien määrän teoreettisessa laskelmassa, sikäli kuin ne olivat saatavilla ja ajan tasalla (ks. edellä 35 kohta), tämä ei tarkoita sitä, että komissiolla on markkinoiden kokonaistilanteen analyysissä velvollisuus perustaa maailmanmarkkinahintojen kehitystä koskeva analyysinsä ennen kaikkea Brasilian hintoihin.

119 On lisäksi todettava, että hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulla 18 esitetään hintojen kehitys pitkällä aikavälillä, nimittäin ajanjaksolla 2009–2013.

120 Tästä on muistettava, ettei hallintokomitealle esitetyn asiakirjan tehtävänä ole selittää vientitukien määrän teoreettista laskelmaa, vaan ennen kaikkea esittää markkinoiden kokonaistilanne. Vaikka teoreettisessa laskelmassa otetaan huomioon hintojen kehitys lyhyellä aikavälillä, komissio voi ottaa markkinatilanteen arvioinnissa huomioon hintojen kehityksen pitkällä aikavälillä.

121 Hallintokomitealle toimitetun asiakirjan sivulta 18 ilmenee selvästi, että kanan hinnat unionissa ja Yhdysvalloissa olivat pitkällä aikavälillä nousussa.

122 Hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulta 18 ilmenee, että kanan hinnat Brasiliassa ovat laskeneet kyseisen ajanjakson lopussa. Hinnat eivät kuitenkaan olleet laskusuuntauksessa Brasiliassa, jos huomioon otetaan koko tarkasteltu ajanjakso 2009–2013.

123 Kun otetaan huomioon selkeä noususuuntaus kanan hinnoissa Yhdysvalloissa ja hintojen laskusuuntauksen puuttuminen Brasiliassa pitkällä aikavälillä, komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä todetessaan, että maailmanmarkkinahinnat olivat nousussa.

124 Ranskan tasavalta väittää, että komission olisi pitänyt vertailla yhtäältä siipikarjanlihan hintoja unionin markkinoilla ja toisaalta siipikarjanlihan hintoja Keski-idässä.

125 Tästä riittää, kun todetaan, että komissio vertaili asianmukaisesti näitä hintoja vientitukien määrän teoreettisessa laskelmassa.

126 Ranskan tasavallan väite, jonka mukaan tällaisen vertailun olisi pitänyt välttämättä johtaa siihen, että komissio säilyttää vientitukien määrän ennallaan tai nostaa sitä, perustuu virheelliseen olettamaan, jonka mukaan teoreettisen laskelman täytyy olla ensisijainen tekijä vientitukien määrän vahvistamisessa ja jonka mukaan markkina-analyysin perusteella voidaan pelkästään ”mukauttaa” tätä määrää.

127 Ranskan tasavalta väittää lisäksi, että Brasilian realin devalvoinnista vuonna 2012 johtuen siipikarjanlihan hinnat Keski-idässä olivat pikemminkin laskussa ja etteivät ne joka tapauksessa olleet nousussa ja vielä vähemmän huomattavammassa nousussa kuin siipikarjanlihan hinnat unionin markkinoilla. Se väittää, että komission olisi pitänyt todeta, että erotus unionin markkinahintojen ja Keski-idän markkinahintojen välillä ei ollut pienentymässä ja että tämä erotus todennäköisesti kasvaisi tulevalla ajanjaksolla ja että näin ollen se, että asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan nojalla otetaan huomioon hintojen kehittymisnäkymät unionin markkinoilla ja maailmanmarkkinoilla, olisi pitänyt saada komission riidanalaisen asetuksen antaessaan säilyttämään vientitukien määrän ennallaan tai nostamaan sitä siipikarjanlihan osalta.

128 Tästä on huomattava, että erotus yhtäältä unionin markkinahintojen ja toisaalta Keski-idän myyntihintojen välillä koskee vientitukien määrän teoreettista laskemista. Ranskan tasavallan väite perustuu siis virheelliseen olettamaan, jonka mukaan komission pitää ottaa huomioon teoreettisen laskelman tulos tärkeimpänä seikkana vientitukien määrän vahvistamisessa.

129 On lisättävä, että Ranskan tasavallan väite merkitsee sitä, että hintojen nousu unionissa oli tekijä, jonka olisi pitänyt saada komissio nostamaan vientitukien määrää, sillä tämä nousu suurensi eroa unionin markkinahintojen ja Keski-idän hintojen välillä ja siis teoreettisen laskelman tulosta. Näissä perusteluissa ei kuitenkaan oteta huomioon sitä, että kyseisen tuotteen hinnan nousu unionin markkinoilla on tekijä, joka osoittaa vakaata tilannetta näillä markkinoilla ja joka voi siis olla yksi niistä tekijöistä, jotka voivat johtaa siihen, ettei komissio myönnä vientitukia tai että se vahvistaa niiden määrän nollaksi. Nimittäin jo vakaa tilanne unionin markkinoilla voi saada komission katsomaan, että määrältään positiiviset vientituet eivät ole tarpeellisia ylijäämien myymiseksi ja markkinoiden vakauden takaamiseksi.

130 Ranskan tasavalta toteaa lisäksi, ettei komissio ole ottanut huomioon viljojen ja soijan maailmanmarkkinahintojen hyvin huomattavaa nousua, joka nostaa suoraan siipikarjan ruokintakustannuksia ja näin ollen nostaa hyvin huomattavasti siipikarjanlihan tuotantokustannuksia unionin kasvattajien keskuudessa.

131 Tästä komissio toteaa, että se on ottanut huomioon sen seikan, että tuottajien marginaalit rehukustannuksiin nähden olivat historiallisen keskiarvon yläpuolella huolimatta rehun korkeasta hinnasta jo useiden kuukausien ajan. Lisäksi viljojen kustannusten pitäisi sen mukaan laskea niiden saavutettua historialliset tasot.

132 On todettava, että hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivuilla 8 ja 9 on ilmoitettu kanan rehunhintojen kehitys. Lisäksi saman asiakirjan sivulla 10 ilmoitetaan tuottajien marginaalit kanojen ruokintakustannuksiin nähden.

133 Näin ollen ei ole mitään syytä katsoa, ettei komissio ole ottanut huomioon rehukustannusten nousua.

134 Kun Ranskan tasavallalle esitettiin tätä koskevia kysymyksiä suullisessa käsittelyssä, se rajoittui toteamaan, ettei jo pelkästään se seikka, että komissio oli ilmoittanut rehun hintojen noususta hallintokomitealle esitetyissä taulukoissa, osoittanut komission todella ottaneen tämän seikan huomioon.

135 Tästä on todettava ensiksi, että Ranskan tasavallan on osoitettava komission tehneen ilmeisen arviointivirheen. Hallintokomitealle esitetyssä asiakirjassa, jonka Ranskan tasavalta on toimittanut kannekirjelmänsä liitteenä ja johon se nojautuu, esitetään komission analyysi markkinatilanteesta ja annetaan siis tietoja seikoista, jotka viimeksi mainittu on ottanut tässä analyysissä huomioon. Jos Ranskan tasavalta katsoo, ettei jotakin seikkaa ole otettu huomioon, vaikka se sisältyy hallintokomitealle esitettyyn asiakirjaan, sen tehtävänä on esittää konkreettisia seikkoja sen tueksi, ettei komissio kuitenkaan ole ottanut kyseistä seikkaa huomioon.

136 Toiseksi on todettava, että se seikka, että tuottajien marginaalit olivat rehukustannuksiin nähden historiallisen keskiarvon yläpuolella huolimatta rehukustannusten noususta, oli nimenomaan vakaata markkinatilannetta unionissa puoltava seikka. Tällaisen seikan huomioon ottaminen merkitsee, että komissio on välttämättä ottanut huomioon rehukustannusten nousun, joka on yksi tämän laskelman tekijöistä.

137 Kolmanneksi on huomattava, että vientitukien määrän teoreettisessa laskelmassa hinnanero lasketaan omakustannushinnan Ranskassa, laskettuna fob, ja myyntihinnan määräpaikassa erotuksen perusteella (ks. edellä 35 kohta). Omakustannushinnan huomioon ottaminen tarkoittaa sitä, että komissio on ottanut huomioon ruokintakustannukset. Kuten komissio selitti vastauksena unionin yleisen

tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin, omakustannushinta Ranskassa lasketaan ottaen huomioon rehukustannukset, elävien eläinten kustannukset, kuolleiden eläinten kustannukset, teurastuskustannukset ja fob-tilaan saattamisen kustannukset. On lisäksi huomattava, ettei Ranskan tasavalta väitä, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen vientitukien määrän teoreettisessa laskelmassa (ks. edellä 111 kohta).

138 Ranskan tasavalta väittää vastauksessaan komission vastauskirjelmässä esittämään perusteluun, jonka mukaan siipikarjanlihan vienti kasvoi, että koska siipikarjanlihan vienti nousi 0,6 prosenttia määrältään ja 1 prosenttia arvoltaan viiden ensimmäisen kuukauden aikana vuonna 2013, komission olisi pitänyt katsoa, että vienti oli pysynyt tällä ajanjaksolla vakaana.

139 Tästä on riittävää todeta, että heikkokin nousu on nousu. Komissio oli voinut ottaa huomioon jopa heikon viennin nousun seikkana, joka osoittaa, ettei ole tarvetta vahvistaa määrältään positiivisia vientitukia.

140 Lopuksi Ranskan tasavalta väitti suullisessa käsittelyssä, että markkinatilanne heinäkuussa 2013 oli sama kuin huhtikuussa ja tammikuussa 2013.

141 Ranskan tasavalta ei ole kuitenkaan tukenut tätä väitettä konkreettisilla perusteluilla. Hallintokomitealle esitetystä asiakirjasta ilmenee lisäksi, ettei markkinatilanne heinäkuussa 2013 ollut sama kuin se, joka vallitsi huhtikuussa tai tammikuussa 2013. Esimerkiksi hallintokomitealle esitetyn asiakirjan sivulta 10 ilmenee, että tuottajien marginaalit rehukustannuksiin nähden olivat suuremmat heinäkuussa 2013 kuin huhtikuussa tai tammikuussa 2013.

142 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

*Toinen osa, jonka mukaan komissio on selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat ottamalla huomioon riidanalaista asetusta antaessaan seikkoja, joista ei säädetä asetuksen 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa*

143 Ranskan tasavalta katsoo, että komissiolla on vientitukien määrän vahvistamisessa velvollisuus ottaa huomioon pelkästään seikkoja, jotka mainitaan asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa lueteltujen seikkojen joukossa, koska tämä luettelo on tyhjentävä. Se katsoo, että koska komissio on riidanalaisen asetuksen antaessaan ottanut huomioon sisäisen ja kansainvälisen asiayhteyden eli poliittisen yhteisymmärryksen yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksesta ja Doha-neuvottelukierrokseen liittyvän, sopimuksen syntymistä edellyttävän sitoumuksen poistaa vientituet, se on ottanut huomioon seikkoja, joista ei säädetä asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa, ja on näin ollen selvästi ylittänyt harkintavaltansa rajat.

144 Komissio riitauttaa Ranskan tasavallan argumentaation.

145 Ranskan tasavallan argumentaatio perustuu olettamaan, jonka mukaan asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa oleva luettelo tekijöistä, jotka komissio voi ottaa huomioon vahvistaessaan vientitukien määrän, on tyhjentävä.

146 On siis tarkasteltava, onko tämä olettama oikea.

147 On todettava, että asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdan sanamuoto on melko joustava. Tämän kohdan mukaan ”tiettyä tuotetta koskevia vientitukia vahvistettaessa on otettava huomioon yksi tai useampi seuraavista seikoista – –”.

148 Tästä sanamuodosta johtuu, että komission on otettava huomioon ainakin yksi tässä artiklassa luetelluista seikoista. Tästä sanamuodosta ei kuitenkaan seuraa, että näiden seikkojen luettelo on tyhjentävä. Muotoilu, jonka mukaan ”on otettava huomioon”, ei ole este muiden seikkojen huomioon ottamiselle.

149 Valitun sanamuodon joustavuus puhuu luettelon tyhjentävyyttä vastaan. Tämä joustavuus vahvistetaan lisäksi kyseisen säännöksen muissa kieliversioissa. Näin ollen englanninkielinen versio ”One or more of the following aspects shall be taken into account when refunds for a certain product are being fixed” ja saksankielinen versio ”Die Ausfuhrerstattungen werden je nach Erzeugnis unter Berücksichtigung eines oder mehrerer der folgenden Faktoren festgesetzt” vahvistavat, että komissiolla on pelkästään velvollisuus ”ottaa huomioon” yksi tai useampi luetelluista seikoista, mikä ei tarkoita sitä, että sen pitäisi nojautua yksinomaan tällaisiin tekijöihin.

150 Lisäksi se seikka, että itse vientitukien myöntäminen on asetuksen N:o 1234/2007 162 artiklan 1 kohdan mukaan vapaaehtoista, puoltaa komissiolla olevaa hyvin suurta harkintamarginaalia ja suurta joustavuutta vientitukien määrän vahvistamisessa.

151 Ei nimittäin olisi vakuuttavaa todeta, että komissio voi päättää olla täysin myöntämättä vientitukia ja ettei sillä ole velvollisuutta tukea tätä päätöstä määriteltyihin perusteisiin, mutta että sen pitää vientitukien määrän vahvistaessaan ottaa huomioon pelkästään tyhjentävästi luetellut seikat.

152 Vastoin Ranskan tasavallan väitettä asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdalta ei vietäisi tehokasta vaikutusta, vaikka tässä säännöksessä lueteltujen seikkojen luetteloa ei katsottaisi tyhjentäväksi.

153 Vaikka asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa ei estetä muiden seikkojen huomioon ottamista, tästä kohdasta seuraa, että komission pitää ottaa huomioon (myös) ainakin yksi tässä säännöksessä luetelluista seikoista.

154 Edellä esitetyillä perusteilla olettama, johon Ranskan tasavalta perustaa argumentaationsa, on virheellinen.

155 Ylimääräisenä perusteluna on todettava, kuten komissio on olennaisilta osin todennut, että vaikka asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa säädettyjen perusteiden luettelo katsottaisiin tyhjentäväksi, ei se estäisi yleisen poliittisen ja taloudellisen asiayhteyden huomioon ottamista.

156 On nimittäin huomattava, että yleisesti sovellettavien toimien antaminen tapahtuu aina yleisessä poliittisessa ja taloudellisessa asiayhteydessä ja että on täysin tavanomaista, että komissio ottaa tämän asiayhteyden huomioon (ks. edellä 60 ja 61 kohta).

157 Kun komissio ottaa huomioon tulevat poliittiset suuntaviivat ja kansainvälisellä tasolla käynnissä olevat neuvottelut vahvistaessaan vientitukien määrän asetuksen N:o 1234/2007 164 artiklan 3 kohdassa säädettyjen joustavien perusteiden mukaisesti, tämä ei tarkoita sitä, että se ylittää harkintavaltansa rajat, ja näin on, vaikka kyseisessä säännöksessä oleva perusteiden luettelo katsottaisiin tyhjentäväksi. Yleinen asiayhteys voi nimittäin aina vaikuttaa komission harkintavallan käyttöön, eikä niiden perusteiden, jotka komissio voi ottaa huomioon, tyhjentäväkään luettelo voi estää sitä ottamasta huomioon tätä yleistä asiayhteyttä.

158 Kaikesta edellä esitetystä johtuu, ettei komission päätöstä ottaa huomioon yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen näkymät sekä WTO:ssa käynnissä olevat neuvottelut voida kritisoida.

159 On siis hylättävä myös toisen kanneperusteen toinen osa ja näin ollen kanne kokonaisuudessaan.

**Oikeudenkäyntikulut**

160 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

161 Käsiteltävässä asiassa komissio on vaatinut, että unionin yleinen tuomioistuin ”päättää oikeudenkäyntikuluista myöhemmin”. Näin tehdessään se ei ole pätevästi vaatinut Ranskan tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Vaatimuksella siitä, että unionin yleinen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista myöhemmin, ei ole mitään merkitystä käsiteltävässä asiassa, ja se vastaa sitä, ettei komissio ole vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista.

162 Näin ollen on määrättävä, että kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Kanne hylätään.**

**2) Kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä tammikuuta 2016.

Allekirjoitukset